

|

พอร์เตอร์

วันที่หนึ่ง 06.14 น.

เอาอีกแล้ว เสียงบั้งเริ่มดังไม่หยุดอีกแล้ว

เขาปิดเสียงแล้วนี่ ทำไมยังได้ยินเสียงเตือนข้อความเข้าอีกละ

แซม พอร์เตอร์พลิกตัวไปทางขวาพลงความหมายมือถือที่ไต่ข้างเตียง แต่
ดันบิดโดนนาฬิกาปลุกหล่นลงพื้น จากเสียงกระแทกฟังดูก็รู้ว่าเป็นอุปกรณ์
อิเล็กทรอนิกส์ราคาถูกที่ผลิตในประเทศจีน

“บ้าเอ๊ย”

เมื่อคลำเจอมือถือเขาก็กระซอกสายชาร์จ้ออก แล้วเพ่งมองหน้าจอสว่าง

จ้า

โทรหาผมด้วย — 911

ข้อความจากแซม

พอร์เตอร์หันมองเตียงฝั่งภรรยา แต่พบเพียงกระดาษข้อความหนึ่ง
แผ่น...

ฉันออกไปซื้อขนม เดี่ยวมา

รักคุณ

เฮเทอร์

เขาคำรามในลำคอ ก่อนเหลือบมองมือถือ
ตอนนี้ 06.15 น.

หมดกัน ยามเช้าอันแสนสงบ

พอร์เตอร์ลุกขึ้นนั่งแล้วโทรหาคุณู๋ อีกฝ่ายรับสายหลังจากสัญญาณดังอยู่
สองครั้ง

“เซม”

“ว่าไง แนช”

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่งก่อนบอก “ขอโทษนะ ผมซึ่งใจอยู่นานว่าจะ
ติดต่อคุณดีหรือเปล่า ผมกดเบอร์คุณเป็นสิบลรอบแต่ไม่กล้าโทร เลยส่งข้อความ
แทน เผื่อคุณไม่สะดวกจะได้ไม่ต้องตอบกลับ”

“ไม่เป็นไร มีอะไรสั้นหรือ”

แนชเงียบไปอีกครั้ง “คุณมาดูแลดีกว่า”

“ดูอะไร”

“อุบัติเหตุ”

พอร์เตอร์ยกมือกดขมับ “อุบัติเหตุหรือ แต่เราอยู่แผนกคดีฆาตกรรม
มันไม่น่าจะเกี่ยวกับเรา”

“เชื่อผมเถอะ คุณต้องมาเห็นด้วยตาตัวเอง” แนชบอกด้วยเสียง
กระวนกระวาย

พอร์เตอร์ถอนหายใจ “ที่ไหน”

“ใกล้ ๆ กับย่านไฮด์พาร์ก ฝั่งถนนสายห้าสิบห้า ผมเพิ่งส่งที่อยู่ไปให้
ทางข้อความ”

เสียงบี๊งดังแทรกเข้ามาในหูจนพอร์เตอร์ต้องดึงมือถือออกห่างทันที

โทรศัพท์ที่เฮงซวย

เขาอ่านข้อความ จากนั้นคุยต่อ “ผมน่าจะไปถึงภายในสามสิบนาที
ไม่ช้าไปใช่ไหม”

“ไม่หรอก” แนชตอบ “เราคงต้องอยู่ในที่เกิดเหตุอีกนาน”

พอร์เตอร์วางสาย ตวัดตาลงจากเตียง ร่างกายในวัยห้าสิบสองส่งผลให้
กระดูกกระเดี้ยลั่นดังกร็อบราวกับจะประท้วง

ดวงอาทิตย์เริ่มลอยสูง แดดส่องผ่านมู่ลี่หน้าต่างเข้ามาในห้องนอน พอ
เฮเทอร์ไม่อยู่ห้องนี้ก็ช่างดูเงียบเหงาและหม่นหมอง

เธอออกไปซื้อขนม

นาฬิกาปลุกหน้าปัดแตกร้าวที่กองอยู่บนพื้นไม้สว่างวาบ แต่มันฟังเกิน
กว่าจะอ่านตัวเลขได้

วันนี้คงเป็นอีกวันที่ต้องเจอเรื่องน่าปวดหัว

พักนี้ชีวิตเขามีแต่เรื่อง

สิบนาฬิกาต่อมาพอร์เตอร์เดินออกจากห้องในชุดที่คิดว่าดูดีที่สุดใน
ชุดสูทยี่ห้อเงินสามชิ้นที่ซื้อจากร้านแมนส์ แวร์เฮาส์ตั้งแต่เมื่อเกือบสิบปีก่อน
เขาเดินลงบันไดสี่ชั้นไปยังลิฟต์บีคับแคบ เวะดูตู้จุดหมายของอพาร์ทเมนต์
แล้วหยิบมือถือมาโทรหารภรรยา

“เฮเทอร์ พอร์เตอร์คะ นี่เป็นบริการฝากข้อความเสียง ฉันคงจะเห็นชื่อ
คุณบนจอตอนมันโชว์สายเรียกเข้า แล้วก็ตัดสินใจได้ว่าฉันไม่อยากคุยกับคุณ
ถ้าคุณคิดจะส่งเค้กช็อกโกแลตหรืออาหารอร่อย ๆ มาให้มันเป็นของกำนัล พิมพ์
ข้อความบอกฉันได้เลย ฉันจะพิจารณาเลื่อนชั้นคุณและอาจโทรกลับ แต่ถ้าคุณ
เป็นพนักงานขายจากบริษัทมือถือที่พยายามจะโน้มน้าวให้ฉันย้ายค่ายก็รบกวน
เถอะ เพราะฉันต้องตกเป็นทาสของเอทีแอนด์ทีไปอีกอย่างน้อยหนึ่งปี ส่วนคน
ที่โทรมาด้วยเรื่องอื่นกรุณาฝากข้อความเสียงไว้จะคะ และโปรดอย่าลืมนำสำเนา
ของฉันเป็นตำรวจที่ควบคุมอาชญากรรมไว้ด้วยนะคะ”

พอร์เตอร์ยิ้ม เสียงของเธอทำให้เขายิ้มได้เสมอ “ที่รัก ผมเอง พอดี
แนนโทรมาบอกว่าเกิดอุบัติเหตุแถวไฮด์พาร์ก ผมต้องไปดูหน่อย แล้วจะโทร
บอกอีกทีว่าจะกลับกี่โมง” เขาเสริม “อ้อ นาฬิกาปลุกในห้องนอนเราพังนะ”

เขาเก็บมือถือใส่กระเป๋าทางงแล้วเปิดประตู อากาศเย็นเป็นสัญญาณ
เตือนว่าฤดูใบไม้ร่วงกำลังโอบกอดลาซิกาโกและใกล้เข้าสู่ฤดูหนาวเต็มตัว

2

พอร์เตอร์

วันที่หนึ่ง 06.45 น.

พอร์เตอร์ขับรถไปตามถนนเลกพาร์กอเวนิวและทำเวลาได้ดีพอสมควร เขามาถึงจุดเกิดเหตุตอนหกโมงสี่สิบห้านาที เจ้าหน้าที่ปิดล้อมย่านวูดลอร์วินบนถนนสายห้าสิบห้าไว้หมดแล้ว พอร์เตอร์เห็นไฟกะพริบวาบห่างออกไปหลายช่วงตึก รถตำรวจไม่ต่ำกว่าสิบคัน รถดับเพลิงสองคัน รถพยาบาล ตำรวจยี่สิบนายหรืออาจมากกว่านั้น และกลุ่มนักศึกษา

เขาชะลอรถดอดจ์ ชาร์จเจอร์รุ่นเก่าขณะขับเข้าสู่ศูนย์กลางความวุ่นวาย เลื่อนหน้าต่างลงแล้วแสดงตรา ตอหน้าเองที่ตำรวจหนุ่มคนหนึ่งมุดลอดเพกั้นสี่เหลี่ยมวิ่งมาหาเขา

“นักสืบพอร์เตอร์ใช่ไหมครับ แนชบอกให้ผมมารับคุณ จอดตรงไหนก็ได้ เราปิดล้อมพื้นที่บริเวณนี้หมดแล้ว”

พอร์เตอร์พยักหน้า ขับไปจอดข้างรถดับเพลิงแล้วก้าวลงจากรถ “แนชอยู่ไหน”

ตำรวจหนุ่มยื่นถ้วยกาแฟให้พลางบอก “ตรงโน้นครับ ใกล้รถพยาบาล”

เขาเห็นผู้หญิงกำลังคุยอยู่กับแพทย์นิติเวชที่ชื่อทอม ไอล์ลีย์ แนชสูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร จึงยื่นคำร้องอีกฝ่ายที่ตัวเล็กกว่ามาก ดูเหมือนแนชจะอ้วนขึ้นด้วยหลังจากไม่เจอกันหลายสัปดาห์ พุงห้อยย้อยเห็นอิมเข็มขัด

แนชโบกมือเรียกให้เขาเดินไปหา

ไอส์ลีย์พยักหน้าทักทายพอร์เตอร์ แล้วดันแว่นกลับขึ้นไปบนตั่ง “เป็นไงบ้าง แซม” เขาถือกระดาษหนึ่งกระดาษซึ่งหนีบเอกสารไว้ที่หนึ่ง แม้ว่าเดี๋ยวนี้ใคร ๆ ก็ใช้สมาร์ทโฟนกับแท็บเล็ต แต่ยกเว้นชายคนนี้ ไอส์ลีย์พลิกเอกสารอย่างรีบร้อน

“ผมว่าเขาคงเมื่อเต็มทีที่ใครเจอก็เอาแต่ถามว่าไหวไหม เป็นไงบ้าง หรืออะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่” แซมพิมพ์

“ไม่เป็นไรหรอก ผมสบายดี” พอร์เตอร์ผินยิ้ม “ขอบคุณที่ถาม ทอม” “ต้องการให้ผมช่วยอะไรก็บอกได้” ไอส์ลีย์ซำเลื่องมองแซมอย่างเคื่อง ๆ “ขอบคุณมาก” พอร์เตอร์หันกลับไปหาคู้หู “ตกลงว่ามีอุบัติเหตุอะไร” อีกฝ่ายพยักพืดไปย้งรถประจำทางที่จอดอยู่ริมถนนห่างออกไปประมาณสิบห้าเมตร “เนื้อเจอเหล็กเข้านะสิ มาดูนี่”

พอร์เตอร์ตามแซมไปโดยมีไอส์ลีย์เดินตามมาห่าง ๆ

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานกำลังถ่ายรูปด้านหน้ารถ กระจกหน้าบวม มีรอยสีหลุดล่อนเหนือไฟหน้าฝั่งขวา ส่วนเจ้าหน้าที่อีกคนกำลังแกะสิ่งที่ติดอยู่ในร่องของยางล้อหน้าข้างขวา

เมื่อเดินเข้าไปใกล้พอร์เตอร์ก็เห็นร่างที่ถูกคลุมไว้อยู่กลางวงล้อมของตำรวจ พวกเขาขึ้นประจันหน้ากับกลุ่มคนมุงที่ดูจะหนาแน่นขึ้นเรื่อย ๆ

“รถวิ่งมาก่อนข้างเร็วทั้งที่ป้ายหน้าอยู่ห่างออกไปเป็นกิโล” แซมบอก

“ผมไม่ได้ขับรถเร็วเกินกำหนดนะ บ้าฉิบ! ไม่เชื่อตรวจสอบจีพีเอสดูได้ อย่างมากกล่าวหากันมั่ว ๆ!”

พอร์เตอร์หันไปทางซ้ายและเห็นคนขับรถ เขาเป็นชายร่างใหญ่ น้ำหนักไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยสามสิบหกกิโลกรัม สวมเสื้อแจ็คเก็ตดับตัวสีดำขององค์กรการขนส่งชิคาโก ผมหยาบกระด้างหงอกขาวด้านซ้ายพันกันเป็นสังกะตัง ส่วนด้านขวาชี้ใต้เต้ แวตาดันตระหนกจ้องมองพวกเขา ไล้จากพอร์เตอร์ แซมและสิ้นสุดที่ไอส์ลีย์ แล้วมองย้อนกลับมาอีกรอบ

“ไ้บ้านั้นกระโดดตัดหน้ารถผม นี่ไม่ใช่อุบัติเหตุ เขาตั้งใจให้รถชน”

“ยังไม่มีใครว่าอะไรคุณสักคำ” แซมพูด

มือถือของไอส์ลีย์ร้องดัง เจ้าตัวเหลือบมองหน้าจอ ก่อนจะขยับห่างออกไปสองสามก้าวแล้วรับสาย

คนขับรถยังโวยวายไม่เลิก “คุณพูดว่าผมขับรถเร็ว แบบนี้ผมก็ตกงานสิ เงินบำนาญอะไรไม่ต้องหวังกันแล้ว แก่ปุ๊บนี้ผมจะหางานใหม่ยังไง แถมเศรษฐกิจก็แย่”

พอร์เตอร์เหลือบมองป้ายชื่อบนนอกเคี้ยวของเขา “เนลสัน หายใจลึก ๆ ใจเย็นก่อน”

เรื่องไหลย้อยลงมาตามใบหน้าแดงก่ำของเจ้าตัว “ผมคงต้องไปเป็นคนกวาดขยะเพราะไอบ้านันดันกระโดดตัดหน้ารถ ผมขับรถมาสามสิบเอ็ดปีไม่เคยเกิดอุบัติเหตุ แต่จู่ ๆ ดันเจอเรื่องเฮงซวยแบบนี้”

พอร์เตอร์จับไหล่อีกฝ่าย “เล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ผมต้องหุบปากไว้จนกว่าตัวแทนสหภาพแรงงานจะมาถึง”

“ผมคงช่วยอะไรไม่ได้ถ้าคุณไม่เล่าให้ผมฟัง”

เนลสันขมวดคิ้ว “คุณจะช่วยอะไรผมได้”

“ผมคุยกับแมนนี่ ไปเล่นสกีที่เป็นตำรวจขนส่งให้ได้ก็แล้วกัน ถ้าคุณไม่ได้ทำอะไรผิดและให้ความร่วมมือกับเราก็ไม่น่าจะโดนไล่ออก”

“เวรเอ๊ย ผมต้องตกงานเพราะเรื่องนี้เนี่ยนะ” เขาปาดเหงื่อที่คิ้ว “ผมรับไม่ได้จริง ๆ”

“พวกเขาคงไม่ทำแบบนี้ถ้ารู้ว่าคุณให้ความร่วมมือกับตำรวจ เผลอ ๆ อาจไม่ต้องขึ้นศาลด้วยซ้ำ” พอร์เตอร์พูดให้อีกฝ่ายสบายใจ

“ขึ้นศาลเหรอ”

“เล่าให้ผมฟังว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วผมจะคุยกับแมนนี่ให้ คุณจะได้ไม่ต้องยุ่งยาก”

“คุณรู้จักแมนนี่เหรอ”

“ตอนเข้ามาทำงานใหม่ ๆ ผมเป็นตำรวจขนส่งอยู่สองปี รับรองว่าเขาต้องเชื่อผม ถ้าคุณให้ความร่วมมือผมสัญญาว่าจะช่วยคุณ”

เนลสันซึ่งใจรู้หนึ่ง ก่อนจะสูดหายใจลึก ๆ แล้วพยักหน้า “ก็เหมือนที่ผมเล่าให้เพื่อนคุณฟัง ผมขับรถมาจอดที่ป้ายเอลลิสตรงเวลาเป๊ะ ผู้โดยสาร

ขึ้นใหม่สองคน ลงไปหนึ่งคน ผมขับต่อไปตามถนนสายห้าสิบห้าจนถึงหัวมุมถนน สัญญาณไฟตรงแยกจตุลอร์นเป็นสีเขียวผมเลยไม่ได้ชะลอรถ แต่ผมไม่ได้ขับเร็วอยู่แล้ว ตรวจสอบจีพีเอสดูได้”

“ผมเชื่อคุณ” พอร์เตอร์ว่า

“ผมแค่ขับไหลตามไปเรื่อย ๆ อาจมีช่วงระยะไม่กี่ร้อยเมตรที่เร่งความเร็วบ้าง แต่ผมยืนยันว่าไม่ได้ขับเร็วเกินกำหนด” เนลสันบอก

พอร์เตอร์โบกมืออย่างไม่ใส่ใจ “สรุปว่าคุณขับไปทางทิศตะวันออกบนถนนสายห้าสิบห้า ว่าต่อสิ...”

คนขับรถพักหน้า “ผมเห็นคนยืนรออยู่ตรงหัวมุมถนนสามสี่คน พอขับเข้าไปใกล้ไอ้หมอนั้นก็กระโดดมาขวางหน้ารถ ไม่มีสัญญาณเตือนอะไรทั้งนั้นที่แรกเขายืนอยู่ดี ๆ พอได้จังหวะก็กระโดดลงมาบนถนน ผมเหยียบเบรกตัวโก่ง แต่ระยะกระชั้นชิดขนาดนั้นยังงี้ก็เบรกไม่ทัน ชนเขาอย่างจัง ร่างเขากระเด็นไปเกือบสิบเมตร”

“ตอนนั้นสัญญาณไฟเป็นสีอะไร” พอร์เตอร์ถาม

“เขียว”

“เหลืองหรือเปล่า”

เนลสันส่ายหน้า “เขียวแน่นอน ผมมั่นใจ เพราะผมเห็นสัญญาณไฟเปลี่ยนกับตา ผ่านไปตั้งยี่สิบวินาทีกว่ามันจะเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ตอนที่สัญญาณไฟเปลี่ยนสีผมลงจากรถแล้ว” เขาชี้ไปที่สัญญาณไฟจราจร “ลองดูภาพกล้องวงจรปิดก็ได้”

พอร์เตอร์เงยหน้ามอง ตลอดสิบปีที่ผ่านมาบริเวณสี่แยกในเมืองติดตั้งกล้องวงจรปิดเกือบครบทุกจุด เมื่อกลับถึงกรมตำรวจเขาจะเตือนเจ้าหน้าที่ขอภาพมาดู แต่บางที่คู่มือเขาอาจจัดการเรียบร้อยแล้วก็ได้

“หมอนั้นไม่ได้จะข้ามถนน เขาตั้งใจกระโดดให้รถชน เดี่ยวคุณจะเห็นในกล้องวงจรปิดเอง”

พอร์เตอร์ยื่นนามบัตรให้อีกฝ่าย “อย่าเพิ่งไปไหน รออยู่แถวนี้ก่อน เผื่อผมจะถามอะไรเพิ่มเติม”

คนขับรถยกไหล่ “สรุปว่าคุณจะคุยกับแมนนี่ให้ผมใช้ไหม”

พอร์เตอร์พยักหน้า “ขอตัวเดี๋ยวนะ” เขาลากแขนออกมาคุยพลาง
ลดเสียงลง “หมอนี้ไม่ได้ตั้งใจขับชนคนตาย หรือต่อให้เป็นการฆ่าตัวตาย
ก็ไม่เกี่ยวกับเราอยู่ดี แล้วคุณเรียกผมมาทำไม”

แนชจับไหล่คู่หู “แน่ใจนะว่าคุณจะจัดการคดีนี้ได้ ถ้าคุณต้องการเวลา
เพิ่มผมก็เข้าใจ”

“ผมไม่เป็นไรแล้ว บอกมาสิว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ถ้าคุณอยากคุยกับ...”

“แนช ผมไม่ใช่เด็ก เลิกทำเหมือนผมเป็นเด็กสักที”

“ตกลง” ในที่สุดแนชก็ยอมแพ้ “แต่ถ้าฟังแล้วรู้สึกว่ามันหนักเกินไปต้อง
บอกผมนะ ทุกคนเข้าใจ ไม่มีใครว่าอะไรคุณหรอก”

“การทำงานต่างหากที่จะช่วยผมได้ ชี้นอนอยู่บ้านเฉย ๆ คงได้เป็นบ้า
กันพอดี”

“คดีนี้ใหญ่มาก แซม” แนชพูดเสียงทุ้มต่ำ “คุณควรมาเห็นเอง”

“ให้ตายเถอะ แนช เลิกอ้อมค้อมสักที”

“มีความเป็นไปได้ว่าเหยื่อกำลังเดินไปที่ตู้ไปรษณีย์ตรงนั้น” แนช
พยักพืดไปทางตู้ไปรษณีย์สีน้ำเงินที่อยู่หน้าตึกอพาร์ตเมนต์ก้ออริจ

“คุณรู้ได้ยังไง”

อีกฝ่ายยิ้ม “เพราะเขาถือกล่องสีขาวยุโรปเล็กผูกเชือกสีดำไว้ในมือ”

พอร์เตอร์เบิกตากว้าง “จริงหรือ”

“จริง”

3

พอร์เตอร์

วันที่หนึ่ง 06.53 น.

พอร์เตอร์ก็มมองร่างที่ถูกคลุมอยู่บนพื้น พุดอะไรไม่ออก

แนชขอให้ตำรวจและเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานคนอื่น ๆ ถอยไปก่อน พอร์เตอร์จะได้ดูศพอย่างสะดวก ทุกคนจึงมุดลอดเทปกันออกไป พุดคุยกันเสียงเบาพลางจับตามองความเคลื่อนไหว พอร์เตอร์ไม่สนใจใครทั้งนั้น เอาแต่จับจ้องร่างผู้ตายและกล่องใบเล็กที่วางอยู่ด้านข้าง บนกล่องติดป้ายกำกับเจ้าหน้าที่คงถ่ายรูปเก็บไว้ทุกมุมแล้ว แต่พวกเขาารู้ดีว่าไม่ควรเปิดกล่อง ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของพอร์เตอร์

จนถึงตอนนี้มีกล่องก็ใบแล้วนะ

หนึ่งโหลได้ไหม ไมลีย์ น่าจะเกือบสองโหล

เขาลองคำนวณในใจ

เหยื่อเจ็ดราย แต่ละรายมาพร้อมกล่องสามใบ

รวมทั้งหมดยี่สิบเอ็ดใบ

กล่องยี่สิบเอ็ดใบภายในเวลาห้าปี

คนร้ายจงใจปั้นหัวตำรวจ ไม่เคยมีเบาะแสอย่างอื่นนอกจากกล่องเหล่านี้

คิดดูแล้วเหมือนพวกเขากำลังไล่ล่าวิญญาณไม่มีผิด

ตลอดเวลาที่ผ่านมาพอร์เตอร์เห็นตำรวจเข้าร่วมทีมสืบสวนและออกจากทีมไปคนแล้วคนเล่า ทุกครั้งที่ทีมเหยื่อรายใหม่ทีมจะขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ นักข่าวรุมตั้งอย่างกับแร็งลง คนทั้งเมืองร่วมใจกันตามล่าฆาตกร แต่สุดท้าย

กล่องใบใหม่ก็โผล่มา เขี่ยอ็กรายถูกพบเป็นศพ คนร้ายหายเข้ากลีบเมฆอีกครั้ง หลายเดือนผ่านไปข่าวเจียบหายจากหน้าหนังสือพิมพ์ ตำรวจในที่มทยอยออกไปทีละคนด้วยเหตุผลว่ามีคดีอื่นเร่งด่วนกว่าต้องทำ

พอร์เตอร์เป็นคนเดียวที่เกาะติดคดีนี้ตั้งแต่แรก เขาอยู่ในทีมสืบสวนตั้งแต่พบกล่องใบแรก และรู้ทันทีว่านั่นคือจุดเริ่มต้นในการล่าเหยื่อของฆาตกรต่อเนื่อง เมื่อเจอกล่องใบที่สอง ตามด้วยใบที่สาม เจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ก็เริ่มเดาทางออกเช่นกัน

มันคือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวชวนสยองที่มีการวางแผนล่วงหน้า

จุดเริ่มต้นของความเลวร้าย

เมื่อถึงตอนนั้นพอร์เตอร์จึงอดถามตัวเองไม่ได้ว่าสิ่งที่เขาเห็นคือจุดสิ้นสุดหรือเปล่า

“มีอะไรอยู่ในกล่อง”

“เรายังไม่ได้เปิดดู” แนชตอบ “แต่ผมว่าคุณน่าจะเดาออก”

กล่องใบนี้มีขนาดสี่คูณสามนิ้วเหมือนกับกล่องที่ผ่าน ๆ มา ห่อด้วยกระดาษสีขาวยุ๊กเชือกสีดำ ชื่อและที่อยู่เขียนด้วยลายมือบรรจง ไม่ใช่การพิมพ์แล้วปริ้นต์ออกมา ไม่เคยมีอะไรแบบนี้ ส่วนแอสตัมป์เป็นแบบสติกเกอร์ที่แปะติดได้เลยโดยไม่ต้องใช้น้ำ หมายความว่าพวกเขาจะไม่มีทางพบคราบน้ำลายบนแอสตัมป์

พอร์เตอร์ชำเลืองมองศพ “คุณแน่ใจหรือว่าเป็นเขา ระบุตัวตนได้หรือยัง”

แนชสายตึระชะ “เราไม่เจอกระเป๋าสตางค์หรือบัตรประจำตัวของเขา ใบหน้าบางส่วนและติดทางเท้ากับกระจกหน้าต่าง ผมตรวจสอบลายนิ้วมือแล้วแต่ไม่พบประวัติในฐานข้อมูล คงไม่ใช่คนสำคัญอะไรหรอก”

“ทุกคนเป็นคนสำคัญ” พอร์เตอร์พูด “มีถุงมือติดมาบ้างไหม”

แนชหยิบถุงมืออย่างคู่หนึ่งออกจากกระเป๋ากางเกงส่งให้คูห์ พอร์เตอร์สวมถุงมือแล้วพยักพเยิดไปที่กล่อง “ผมเปิดละนะ”

“เรารอคุณมาเปิดนี้แหละ” แนชบอก “มันเป็นคดีของคุณมาตั้งแต่ต้นแหล่ม”

ขณะที่พอร์เตอร์ย่อตัวลงและเอื้อมมือไปหากล่อง เจ้าหน้าที่พิสุจน์หลักฐาน
คนหนึ่งก็เดินจ้ำเข้ามา ในเมื่อถือกล้องวิดีโออย่างเก๋ ๆ กัง ๆ

“ขอโทษครับ พอดีผมได้รับคำสั่งให้ถ่ายวิดีโอไว้ด้วย”

“ไม่มีปัญหา ผมอนุญาตแก่คุณเท่านั้น พร้อมไหม”

ไฟสีแดงบนกล้องกะพริบวาบ ก่อนเจ้าหน้าที่คนนั้นจะพยักหน้า “เชิญ
เลยครับ”

พอร์เตอร์พลิกกล้องเพื่ออ่านชื่อและที่อยู่ พยายามไม่สัมผัสโฟโตน
หยุดเลือดที่เปราะระเือน “อาเธอร์ ทัลบอต เลขที่หนึ่งห้าสี่เจ็ด ถนน
เดียร์บอร์นพาร์กเวย์”

แซชพิวปาก “ย่านหรูชะด้วย มีแต่พวกเศรษฐีเก๋ แต่ผมไม่เคยได้ยิน
ชื่อเขา”

“ทัลบอตเป็นที่ปรึกษาทางการเงิน” เจ้าหน้าที่พิสุจน์หลักฐานบอก “ชอบ
ลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ เมื่อไม่นานนี้เขาเพิ่งตัดแปลงโกดังสินค้าแถว
ริมทะเลสาบหลายแห่งให้เป็นอพาร์ทเมนต์สไตล์ลอฟท์ แล้วปิดครอบครัวยุคที่มี
รายได้ต่ำให้ย้ายออกจากพื้นที่ เปิดทางให้พวกคนรวยเข้ามาอยู่แทน”

พอร์เตอร์รู้จักอาเธอร์ ทัลบอตดี เขาเงยหน้ามองเจ้าหน้าที่พิสุจน์
หลักฐาน “คุณชื่ออะไร”

“พอล วัตสันครับ”

พอร์เตอร์ยิ้ม “คุณจะกลายเป็นนักสืบมือดีในสักวันหนึ่งแน่นอน
ดอกเตอร์วัตสัน”

“ผมไม่ใช่ดอกเตอร์หรอก กำลังทำวิทยานิพนธ์อยู่ กว่าจะจบก็อีก
สองปีเป็นอย่างต่ำ”

พอร์เตอร์หัวเราะเบา ๆ “เดี๋ยวนี้ไม่มีใครขยันอ่านหนังสือกันแล้วหรือไง”

“แซม สนใจกล่องเถอะ” แซชเตือน

“อ้อ ใช่ เกือบคุยเฟลินแล้วไหมล่ะ”

เขาตั้งปลายเชือกคลายออก กระดาษสีขาวย่อมาอย่างเรียบร้อย เหมือน
คนร้ายตั้งใจห่อกล่องของขวัญ

เมื่อแกะกระดาษออกก็เห็นกล่องสีดำข้างใน พอร์เตอร์ดึงเชือกกับกระดาษออกจนเหลือแต่กล่อง เหลือบมองแนชและวัตสันแวบหนึ่ง จากนั้นเปิดฝากล่องซ้ำ ๆ

ใบหูที่ทำความสะอาดอย่างดีจนไม่มีคราบเลือดติดวางอยู่บนพื้นผ้าสะอาดสะอาด

เช่นเดียวกับกล่องอื่น ๆ ที่ผ่านมา

SAMPLE

4

พอร์เตอร์

วันที่หนึ่ง 07.05 น.

“ผมต้องดูศพด้วย”

แนชชำเลื่องมองกลุ่มคนมุงที่เริ่มหนาตาขึ้นเรื่อย ๆ อย่างนึกหัวน “จะดูตรงนี้เลยหรือ คนมุงเยอะนะ”

“ตั้งเต็นท์สิ”

แนชส่งสัญญาณให้เจ้าหน้าที่คนหนึ่ง

ลืบห่านาที่ต่อมาเต็นท์ขนาดใหญ่ก็ตั้งตระหง่านอยู่บนถนนสายห้าลืบห้า กีดขวางเส้นทางจราจรที่มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกหนึ่งเลน สร้างความไม่พอใจให้ผู้ใช้รถใช้ถนนอย่างมาก แนชกับพอร์เตอร์เข้าไปในเต็นท์ ตามด้วยโอล์ลีย์และวัตสัน ตำรวจในเครื่องแบบยืนเฝ้าอยู่ด้านหน้าเพื่อกันคนนอกแอบลอดเพบกั้นเข้าไป

โคมไฟฮาโลเจนขนาดหนึ่งพันสองร้อยวัตต์จำนวนหกดวงตั้งเรียงรอบศพ เป็นรูปครึ่งวงกลม สาดแสงจ้าลงบนพื้นที่เล็ก ๆ ภายในเต็นท์

โอล์ลีย์เปิดผ้าคลุมศพ

พอร์เตอร์คุกเข่าลง “มีใครเคลื่อนย้ายศพหรือเปล่า”

แพทยนิติเวชสายศีรษะ “พอถ่ายรูปลเสร็จผมก็รีบคลุมศพทันที เขานอนอยู่ท่าเดิมปะะ”

ผู้ตายนอนคว่ำ เลือดแฉ่งเล็ก ๆ นองอยู่ข้างศีรษะ รอยเลือดลากเป็นทางยาวไปถึงขอบเต็นท์ ผมสีเข้มแซมผมหงอกประปรายตัดสั้นกุด

พอร์เตอร์หยิบถุงมืออย่างที่อยู่ในกล่องทางซ้ายมาสวม จากนั้นยกศีรษะของศพขึ้นอย่างเบามือ มันหลุดจากพื้นยางมะตอยเย็นเยียบพร้อมกับเกิดเสียงคล้ายดิ่งขนมเหนียวหนีบออกจากพลาสติก พอร์เตอร์ห้องร้องโครกคราก เขาจึงเพิ่งตระหนักว่ายังไม่ได้อินอะไรเลย ดีแล้วละ

“ช่วยผมพลิกศพหน่อย” พอร์เตอร์บอก

ไอส์ลีย์จับไหล่ศพ ขณะที่แหงจับปลายเท้า

“นับหนึ่งถึงสามนะ หนึ่ง...สอง...”

เนื่องจากศพยังไม่ทันแข็งตัวจึงขยับได้ง่าย ดูเหมือนที่ขาขวาจะกระดุกหักอย่างน้อยสามจุด รวมทั้งแขนซ้ายด้วย หรืออาจมีมากกว่านั้น

“ให้ตายสิ สภภาพดูไม่ได้เลย” แหนงเพ่งมองใบหน้าศพ หรือเรียกว่าส่วนที่เคยเป็นใบหน้าจะเหมาะกว่า แก้มสองข้างหายไป เหลือเพียงเศษเนื้อรุ่งรุ่งเห็นขากรรไกรที่แตกหักชัดเจน ปากอ้าค้างเหมือนถูกจับข้าง ดวงตาข้างหนึ่งฉีกขาดและมีของเหลวใส ๆ ไหลซึมออกมา ส่วนดวงตาสีเขียวอีกข้างเบิกโพลงราวกับจ้องมาที่พวกเขา

พอร์เตอร์โน้มตัวเข้าไปใกล้กว่าเดิม “คุณจะซ่อมแซมใบหน้าเขาให้ใหม่เนี่ย”

ไอส์ลีย์พยักหน้า “ผมจะรีบให้คนของผมจัดการทันทีที่ชนศพไปถึงห้องชันสูตร”

“ดูจากรูปร่างและผมหงอกประปรายผมเดาว่าเขาน่าจะอายุสี่สิบปลาย ๆ ถึงห้าสิบต้น ๆ”

“ผมคิดว่าจะระบุอายุให้คุณได้ชัดเจนกว่านี้” ไอส์ลีย์บอก ก่อนจะใช้ปากกาไฟฉายส่องดูดวงตาศพ “กระจกตายังสมบูรณ์ดี”

พอร์เตอร์รู้ว่าพวกเขาประเมินอายุของผู้ตายได้ด้วยการหาอายุคาร์บอนในเลนส์แก้วตา มันเป็นวิธีที่ระบุได้ค่อนข้างใกล้เคียงอายุจริง บวกลบไม่เกินสองปี

ผู้ตายสวมสูทหลายทางสีน้ำเงินเข้ม แขนเสื้อซ้ายขาดวิน กระดุกที่แตกหักไหล่ออกมาบริเวณข้อศอก

“มีใครเจอรองเท้าอีกข้างของเขาไหม” พอร์เตอร์ถามเมื่อเห็นรองเท้าข้าง
ขวาหลุดหายไป เหลือแต่ถุงเท้าสีเข้มชุ่มเลือด

“คนของเราหาเจอแล้ว อยู่บนโต๊ะตรงโน้น” แนซซี่ไปทางขวา “เขาสวม
หมวกทรงเฟโดราด้วย”

“เฟโดราเหรอ มันกลับมาอีตีกครั้งหรือไง”

“ผมว่าน่าจะยึดแค่ในหนึ่ง”

“มีบางอย่างอยู่ในนั้น” วัตสันชี้ที่กระเป๋าอกเสื้อด้านขวาของศพ “ทรง
สีเหลี่ยม กล่องอีกใบหรือเปล่า”

“ไม่ใช่หรอก มันบางไป” พอร์เตอร์ปลดกระดุมเสื้อของศพอย่าง
ระมัดระวัง แล้วล้วงเข้าไปหยิบสมุดปกอ่อนเล่มเล็กสีขาวยาวซึ่งอยู่ใต้กระเป๋า
อกเสื้อออกมา กระดาษข้างในเป็นแบบมีเส้น เขียนข้อความด้วยลายมือเป็น
ระเบียบจนเต็มเกือบทุกหน้า “ผมว่าน่าจะมีประโยชน์กับเรา เหมือนไดอารี่ คุณ
ช่างสังเกตมาก ดอกเตอร์วัตสัน”

“ผมไม่ใช่...”

พอร์เตอร์โบกมือไม่ให้ไล่ใจ “ช่างเถอะ” เขาหันไปหาแนนซ “ไหนคุณบอก
ว่าตรวจสอบเรียบร้อยแล้วไง”

“ผมค้นแค่กระเป๋าทางแกงเพื่อหากระเป๋าสตางค์ ไม่ได้ค้นตรงอื่นเพราะ
อยากให้คุณมาดูก่อน”

“งั้นมาค้นให้ทั่วกันเถอะ”

พอร์เตอร์ตรวจดูกระเป๋าทางแกงด้านหน้าทางขวาซ้ำอีกครั้ง เมื่อมีอะไร
หลุดรอดสายตาไป จากนั้นสำรวจส่วนอื่นต่อ เมื่อเจอสิ่งของก็เอาออกมาวางไว้
ข้างตัว แนซซี่เป็นคนติดป้ายกำกับ ส่วนวัตสันถ่ายรูป

“หมดแล้ว ไม่มีชิ้นไหนน่าสนใจเป็นพิเศษ”

พอร์เตอร์พิจารณาสิ่งของที่พบ ทั้งใบเสร็จร้านซักแห้ง นาฬิกาพก และ
เศษเหรียญรวมแล้วเป็นเงินเจ็ดสิบห้าเซ็นต์ ใบเสร็จเป็นแบบทั่วไป ไม่มีข้อมูล
ที่ช่วยระบุตัวตน มีเพียงเลขที่ใบเสร็จ 54873 ไม่มีแม่กระหังที่อยู่หรือเบอร์
โทรศัพท์ของร้าน

“เอาไปตรวจหาลายนิ้วมือทุกชิ้น” พอร์เตอร์สั่ง